

[Følge.]

hvervene så urimelige levevilkår, at lysten til foretagsomhed og initiativ er ganske væk. Det er også dette folketing, der hver eneste dag handler så uansvarligt med skatteydere midlerne, at man ikke behøver den store fantasi for at kunne se tegn på kaos forude. Her behøver jeg kun at nævne et 2-årigt kasseunderskud på nærhen 30 mia kr. Vi har i forvejen en kæmpegæld til udlandet. Det store kasseunderskud vil føre til forøget inflation, dårligere betalingsbalance, dårligere lånemuligheder i udlandet, og en sådan tilstand er gift for fremtidige skattenedsættelser og dermed også gift for den erhvervsomkostningsniveausænkning, der er den eneste reelle vej ud af arbejdsløsheden.

Vi står med andre ord over for en situation, hvor folketinget må føle sit ansvar meget tungt, men vi står også over for en situation, der kræver ekstraordinære foranstaltninger, og derfor fremlægger fremskridtspartiet i dag dette forslag om et 6 døgns arbejds møde mellem politikere, teknokrater og organisationsfolk med det formål for en gangs skyld velforberedt at kunne gå ind i drøftelserne om, hvorvidt det med den uhyggelige arbejdsløshed som baggrund skulle være nødvendigt i en overgangsperiode at gribe til en egentlig indkomstpolitisk lovgivning.

Partiet venstre har i sin helhedsplan 2 fra august 1975 foreslået uændret forlængelse af gældende overenskomster på det private arbejdsmarked frem til udgangen af 1978. Dette som et resultat af aftaler mellem regeringen og arbejdsmarkedets parter. Disse overenskomster blev i princippet forlænget uændret ved overenskomstloven, nr. 48 af den 11. marts 1975, men fremskridtspartiet mener ikke, at det er holdbart at bevare et sådant grundlag fra 1972-73 helt frem til den 1. januar 1979, slet ikke når man ved, at der på vejen vil kunne opstå betydelige spændinger mellem minimal- og normallønsområdet. Lovgivningsmæssigt er det jo mildt sagt en omskiftelig tid, vi lever i.

Indkomstpolitisk lovgivning er ikke fremskridtspartiets ønskedrøm, men vi vil ikke afvise, at den i den alvorlige situation kan blive nødvendig. Det bliver det samlede folketing, der skal tage stilling, og det må da være rigtigt, at repræsentanter for samtlige partier får lejlighed til at deltage i forberede-

delserne. Det må også være rimeligt, at det sker i det snævraste samarbejde med dem, der fra deres daglige arbejde har særligt indblik i de tekniske sider af sagen, altså hovedorganisationernes folk. Og det er naturligt, at teknokraterne høres, så lovgivningen for en gangs skyld kan blive rigtigt udformet, det vil sige forståelig for menigmand og med et minimum af administration.

Nu har vi jo allerede her hørt tegn på, at det som sædvanlig er lettere at få en kamel gennem et nåleøj end at få et fremskridtslovsforslag igennem det danske folketing. Men det er mit håb, at dette gode og saglige forslag trods alt må få en velvillig behandling.

Jeg skal over for hr. Christophersen ikke undlade at påpege, når han synes, at forslaget er sådan en dårlig idé, og når også økonomiministeren og hr. Auken synes, det er sådan en dårlig idé, at så er det egentlig mærkeligt, at da hr. Glistrup i en fjernsynsudsendelse for ca. et års tid siden skitserede ideen for statsministeren, sagde statsministeren straks ja til det gode forslag.

Det, vi diskuterer i dag, er jo fremgangsmåden for at nå det bedst mulige resultat og kun fremgangsmåden. Her er jo ikke tale om et forum, hvor afgørelserne sker. Det må efter fremskridtspartiets mening være rigtigt, at alle fordomsfrit går til argumenterne, også fra de partier og de organisationer, man normalt er vant til at betragte med en sådan ringeagt, en ringeagt, der altså igen i dag kommer til udtryk.

Gudme (RV):

Omme i bemærkningerne til dette forslag til beslutning står der nogle betragtninger om indkomstpolitik, som sine steder kan give anledning til, at man følger med, og andre steder, i den spredte orden, de fremkommer i, snarere må føre til lidt hovedrysten. Hr. Hölge fulgte nogle af disse synspunkter op og ville gerne ligesom lægge op til en almindelig debat om indkomstpolitik. Sådan som forslaget er udformet med det helt konkrete sigte, det har, kan dette imidlertid ikke være tiden og stedet. Det, der alene er spørgsmålet, er, om vi opnår noget mere med hensyn til den indkomstpolitiske løsning for de kommende år, som utvivlsomt et flertal her i tinget ønsker